

Da bi postao šampion, moraš vjerovati u sebe i kad nitko drugi ne vjeruje.

Sugar Ray Robinson

Tako je u Saru vjerovala i naša proslavljena bacačica diska Sandra Perković koja joj je uoči natjecanja kupila novo koplje s potpisom njenog bacačkog idola Andreasa Thorkildsena. Njegujući svoje prijateljstvo s natjecanja, Sara i Sandra su se bodrile i navijale jedna za drugu. Sara je čak nosila i pobjedničke pletenice, Sandrinih ruku djelo, frizuru koja je Saru vodila do olimpijskog zlata. Kad si malen, nitko te ne primjećuje... tako barem kažu stariji ljudi... A u ovom slučaju pokazalo se istinitim. Do jučer totalni anonimus, Sara se vinula do slave neslučenih visina. Zaredale su se nagrade, priznanja... još se u Ludbregu pamti i prepričava doček koji joj je organizirao grad Ludbreg. Dobila je i spomen ploču u kojoj je urezana duljina najvećeg atletskog uspjeha sjeverozapadne Hrvatske. Iako nepravedno zanemarena od strane Hrvatskoga olimpijskog odbora, Sara dobiva nekoliko nagrada za sportašicu godine, od kojih je zadnja bila u njenom rodnom Ludbregu. Pa tko bi drugi i mogao osvojiti prvu nagradu osim nje? Nepretenciozna u izjavama, spontana i jednostavna, ostala je takva i dalje. Slava je nije promijenila. I dalje trenira istim tempom, polaže ispite na fakultetu, šeta, gleda filmove i pije kavu s prijateljicama. Ne žali što nije dobila nagradu u Madeiri za najbolju zvijezdu u usponu, jer, kako sama kaže, i nema haljinu i štikle za takvu prigodu. Jednostavna cura, u trapericama, trenirci i tenisicama, mami osmijeh gdje god da se pojavi.

Uspjeh nije nešto što se događa samo – uspjeh se naučio, uspjeh se trenira, a onda se dijeli s drugima.

Sparky Anderson

Grad Ludbreg i njegovi Ludbrežani potrudili su se Sari prirediti nezaboravan doček na glavnom gradskom trgu. Čim je sletjela, u Međunarodnoj zračnoj luci Pleso, dočekali su je njeni sugrađani i voljena obitelj. Prisustvovati takvom događaju u Ludbregu, bilo je stvarno nevjerojatno iskustvo. Atmosfera je bila užarena, na granici erupcije emocija. Jedva smo čekali da konačno vidimo našu zlatnu Saru. Na središnje mjesto dočeka stigla je u pratnji četrdesetak ludbreških motociklista koji su je bakljama doveli do mjesta proslave, gdje je svako grlo skandiralo: „Sara! Sara!“. Nismo štedjeli ni glasnice za pjesmu i skandiranje, ni ruke za aplaudiranje. Pokloni, čestitanja, a naša Sara u trenirci i tenisicama, jednostavna, kao i uvijek, rado je pozirala svima i odgovarala na pitanja. Ionako zagrijanu atmosferu, dodatno je „zakuhao“ i Luka Bulić s obradom starog hita „Que Sera, Sera“. Pa tako Luka kaže: „Iz Centra svijeta došla mala, i centar je postala!“ Zaista, postali smo centar zlaćanog sjaja!

Nikada ne smijete odustati. Pobjednici nikad ne odustaju, a ljudi koji odustaju nikad ne pobjeđuju.

nepoznati autor

Prepričavajući zgodu s jednog treninga, na kojem ju je trener Hajnšek natjerao da stupa s pretklonom na klupi, Sara otkriva svoju životnu radost i energiju. Vjerujući da radi vježbe za jačanje nogu, ona je, zapravo, vježbala penjanje na prijestolje! Fokusirana na uspjeh na Zimskom bacačkom kupu, Europskom prvenstvu za atletičarke do 23 godine te na Svjetsko prvenstvo u Londonu, krunu ovogodišnjih natjecanja, Sara i dalje marljivo radi. I vježba penjanje na prijestolje. A tko zna, možda do tada i njen idol Andreas Thorkilsen smisli što bi joj mogao reći kada je sljedeći put zagrlji.

Adrian Detelj, 8. razred, reportaža

